

הליכוד: ערב פירוק

המירקעים נשארו ריקים, ומי שלא ברח אל הקלפים והקולנוע, נאלץ להתבונן בראי

לקראת שביבתם של עובדי הטלוויזיה ניבא יצחק ליבני, מי שהיה מנכ"ל רשות השידור: "לישראלים צפוי פגישה קשה — הפגישה עם עצמם".

ואכן, במשך שלושה ערבים ארוכים, נאלצו הישראלים להישאר כלי הבידור המצוי, הממלא את שעותיהם. הם נשארו לברם עם עצמם ועם מיש פחותיהם.

רכים ברחו מן הפגישה הצפויה אל הקולנוע ואל הקלפים. אחרים התנחמו מול המירקע, שעליו היחבו התוכניות של ירדן ולכנון. אחרים גילו מחדש את הספר, דווקא בשבוע ירידה ספרים.

אך לרכים היתה בפעם הראשונה השהות להתבונן במצב המדינה. הם ראו תמונה חמורה מאוד.

המיפלט האחרון. בקרהחיות שבמיוזרו לכנון התחמם לפתע המצב, והוכיח הישראלי כי המילחמה לא

הסתיימה. היא יכולה לפרוץ מחדש, במלוא עוזה, בכל רגע, כאשר זה יתאים לממשלת הליכוד בישראל ו/או לדיקטטור הסורי. משתי המדינות שולטות כיום ממשלות המיצצות מיעוט בעם והחוששות מפני מהפך פנימי.

המילחמה היתה תמיד, ככל מלהך ההיסטוריה, המיפלט האחרון של מישטר כושל.

במדינה עצמה רדפו הידיעות הרעות זו את זו:

● בבית מישפט ירושלמי, שבו נמשך פסטיבל החשודים בהשתייכות לאירגון טרור, ניסו מישפחותיהם לערוך פוגרום לעוררדין ערבי מכובד, שנכח במקום כמשקיף (ראה עמוד 10). איש מבין עשרות עורכידין, העיתונאים והסקרנים לא חש לערות האיש ממותק — סצינה שהוכיחה את מצב היחידים בגרמניה, ערב עליית הנאצים לשלטון.

● בכניין הכנסת דנה ועדת הבחירות המרכזית ברשימת שרות הביטחון הכללי, באמצעות סיעה ניאר פאשיסטית, לאמנו את הופעתה של רשימת שלום יהודית-ערבית בבחירות (ראה עמוד 12). המצב הוכיח את תפקיד הקג"ב הסובייטי כמה שנקרא "בחירות" בבחירות המועצות, ואת התערבות המישטרות החשאיות כרפובליקות הבנות של מרכזאמריקה. כראש הסיעה שהציגה את הדרשה עומד פרופסור, שלימד סניגוריה על המתנקשים כחיי ראשיהערים העריביים, ובמקום הרביעי ברשימתה עומד רב, שלדיברי חשודיהטרור התייעצו עימו לגבי מוזמתם לפוצץ את המיטגרים בהרבהבית.

● מדר יוקרהחיים עלה בשיעור חסרתקדים, והאינפלציה השנתית מגיעה עתה ל-400%. דוברי השלטון והאופוזיציה השמיעו דיברייהבל על תופעה זו, מפני שאיש מהם לא העז להגיד את האמת הפשוטה: שזה מחיר המילחמה בלבנון (מיליון דולר ליום), ההתנחלות (שני מיליון דולר ליום) והחוקת צבא אדיר, הרביעי בין צבאותהיבשה בעולם הכולע כשליש מן התוצרההלאומיהגולמי של ישראל הקטנה.

לשכוח את הכל. מדינה העומדת לפני בעיות כאלה, והנרשת לקבל החלטות העשויות לקבוע את דרכה לדורות, היתה צריכה להתמסר במערכתהבחירות לדיון רציני.

היפך קורה בישראל: הבחירות מתנהלות בעצמתיים, כאשר מודעות חסרותתוכן, סימנות ריקות ומליצות נבונות מתחרות זו בזו, וכל המיפלות עושות יד אחת כדי להתחמק מדיון רציני.

מצב כזה יכול לשרוד רק בחברה שבה האורחים מתפרטים מאחוריותם. העולם הזה 2442

כתב פרלמנטרי תמימיחסי, ששאל את אחד מחברייהכנסת של תנועת החרות על המועד המשוער לאיחוד עם הליברלים, נענה בפרץ של צחוק משוחרר, כמעט פרוע. כמעט כל אנשי סיעת הליכוד היו מוכנים לומר בגלוי במינוח הח"כים, שקיומו של הליכוד הוא עניין זמני, עד מועד הרכבת הקואליציה הבאה.

וזה קצת כמו נשואין כושלים, המתקיימים כלפי חוץ למען הילדים, אמר להעולם הזה ח"כ ליבראלי בכיר. הילדים במיקרה זה אינם אלא ציבור הבוחרים. הסיפור הזה נגמר, כולם יודעים זאת היטב.

אחד הח"כים המוכשרים ביותר של חרות, מאיר שיטרי, מתבטא בגילוי לב גמור, ובלא היסוסים. שיטרי מתגאה בכך, שהוא רצה לחסל סופית את הסכסוך גח"ל כבר לקראת מערכת הבחירות הנוכחית, לכנסת ה-11. הוא איננו מסתיר את ביטחונו

כ-43 ח"כים, אמר להעולם הזה מראשי מטההבחירות של המערך, 13 מהם ליבראליים.

למרכה האירוניה, יהווה כל קול לליכוד, כמעט שליש קול לקואליציה איתנו. זאת היא סיבה נוספת לטון הרגוע שלנו במערכת הבחירות הזאת. רוב הנושאים החשובים כבר הוכרעו. אין יותר ליכוד רק חרות, ליברלים ושלוש טרמפיסטים מלע"ם.

כל אנשי דויד לוי בחרות מסכימים לניתוח זה בכל ליבם. הם גם מגלים פחות התלהבות מאנשי שמיר, לממשלת אחדות לאומית. לדעתם, הניתוק מהליברלים הוא בלתינמנע ויש להשלים עם אוכוח זמני של השילטון. קואליציית מערך ליברלים תהיה שנואה על הציבור תוך חודשים ספורים, כשל הגוירות הכלכליות שהיא תטיל עליו.

תבוסת הליכוד תאפשר לדויד לוי ולאנשיו לנסנף מהצמרת את ראשיהממשלה יצחק שמיר, ואת רוב אנשיו.

חרות תמיד העדיפו את הנושא המדיני על החברתי-כלכלי. עבורם רק שרון נושא את הדגל הישן של הניציות. הפופולריות שלו בסניפים ובקרב ציבור תומכי הליכוד מרקיעה שחקים. במקום או במאוחר הוא ינהיג את תנועת החרות.

שמיר ואנשיו מבינים זאת היטב. לכן ניסו לשמור על הליברלים ככל מחיר. רק רוני מילוא ניסה, לתמרן את הליברלים, ושמיר נזף בו על כך. כלי הליברלים יישאר ראשיהממשלה ללא בעליברית של ממש בליכוד. הטיאומיוראט שמיר-כהן-אורג-ארנס, ייאלץ לפנות את מקומו לשרודלוי-ארידור. כל הסימנים לכך כבר נמצאים בשטח.

הליברלים עצמם ממש אכולי התמרמרות ושינאה כלפי חרות. הם הושפלו, ייצוגם פוצץ, הם הפכו ללעג ולקלס בעיני עצמם ובעיני הציבור.

מעבר להיבטים ריגשיים אלה, מקננת בליבם הוודאות המוחלטת, ששוב לא יזכו לייצוג

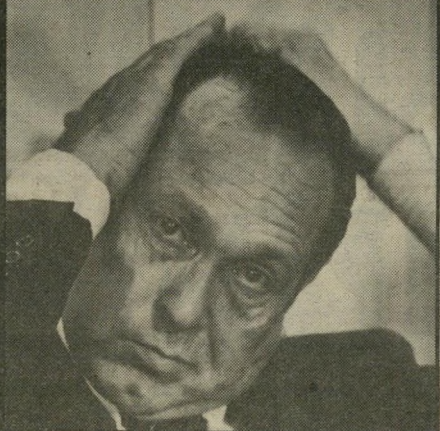
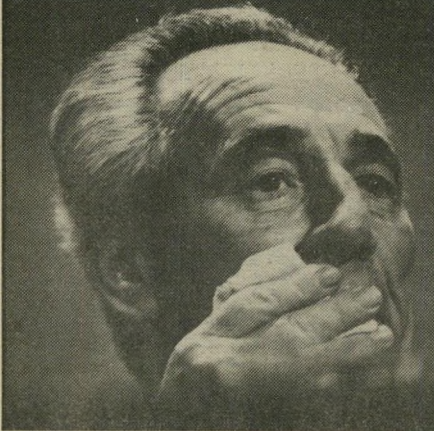
נמרץ ביותר, עד לפילוג, לקואליציה עם המערך.

בעיקר אמורים הדברים בניסים, שהוא חרותניק לכל דבר, גם בנושא הדתי, שונא את המערך ושנוא שם. מעניין שדווקא ניסים זכה ליחס בלתייהולם במטה הבחירות של הליכוד, מנוטרל לחלוטין על-ידי רוני מילוא, המוכיח גם במיקרה זה, שהוא יותר ערמומי מאשר חכם.

ניסים מוחה נמרצות על היחס כלפיו ומשקיפים סבורים, שראשיהממשלה יטיל את מלוא כובד מישקלו לחיסול התקריות הפוגעות בשרהמישפטים. גם גרופר, חרף קירבתו בעבר למודעי, יישאר כנראה בליכוד.

איראל ויינשטיין, ח"כ ירושלמי נבון ונעים-הליכות, קרוב כחלק מעמדותיו לתנועת החרות, חרף ניקורתו על הטקטיקה שלהם במסעהבחירות. ויינשטיין הוא הח"כ הליברלי היחיד, שדיווח להעולם

הם נפגשים

הזה על השתלבותו הטובה במטההבחירות של הליכוד בירושלים. מחוץ לסיעת הליברלים בכנסת יפעל יו"ר הנהלת הסוכנות אריה דולצ'ין, להקמת קואליציה עם המערך. דולצ'ין כבר פועל בשותפות הרוקה ביותר עם אנשי המערך בהסתדרות הציונית, ואיננו מסתיר את סלידתו הרבה מחרות. הוא מתגאה בהישגו ההיסטורי בכלימת שרון, שרצה בתפקיד יו"ר מחלקתהעליה, והוכשל

כלשהו על בסיס מיסלגתי ברשימת הליכוד. הם מדברים על קואליציה עם המערך בעל אשפרות כמעט בטוחה.

איש מהם איננו מתבייש בכך, או רואה במעשה כזה מעילה נרצון הכוחיים. אנשי חרות הפרו עימנו את כל ההסכמים, כפו עלינו עמדות בלתי קבילות בנושא הדתי והכלכלי. אם להם מותר לשקול ממשלת אחדות לאומית (ולהתנות אותה בנושא הגדה),

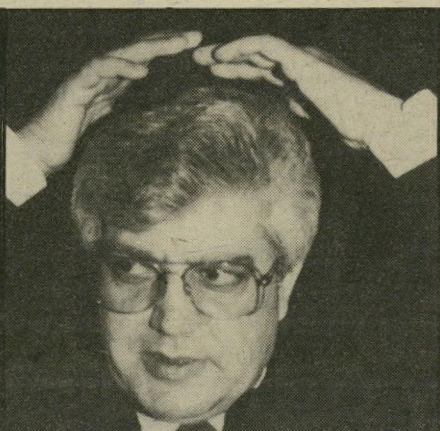
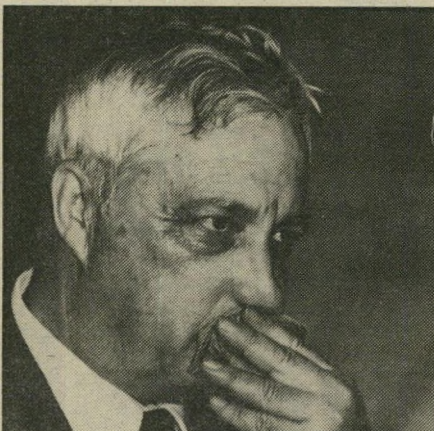
"יתכן שרוני מילוא מסתובב עכשיו כמו טוסס, אבל ימיו בצמרת ספורים", אמר להעולם הזה ח"כ מסיעת לוי, כבר עתה הוא עושה מאמצים להתקרב אלינו, אבל אין לו צ'אנס. בלי שמיר הוא פשוט אבוד.

כמה מאנשי לוי מדברים כבר עתה על חלוקת העוגה עם איראל שרון. הם סבורים שחרות אופוזיציונית, בתנאים של מדיניות חברתית-כלכלית

המוחלט בעריקת הליברלים אחרי הבחירות.

חרות תצטרך להערך לכך. כעת, בעת המערכה עצמה, איאפשר לעשות דבר. הליברלים עצמם שומרים על שתיקה, כלפי חוץ; אבל הפגישות והתיאומים בין יושביראש מיפלות העבודה שימעות פרס, ובין מנהיגי הליברלים יצחק מודעי, נמשכים. הנהגת המערך מתייחסת להסכמת הליברלים להשתתף בקואליציה

הם יילחמו על השארית

עלידי דולצ'ין ואנשיו. הוא יפעיל את דורו וזיגרמנו, ח"כ שהורח מהרשימה לכנסת, וחזר לגודלו הטיבעי כפקיד של דולצ'ין, וחברים אחרים כמו ראש עיריית תל-אביב שלמה להט — למען ברית עם מיפלת העבודה. באורח אירוני יכולה רק מיפלת העבודה עצמה למנוע את התפוררות הליכוד, וזאת אם תבחר להקים ממשלת אחדות לאומית. הסיכוי הזה, לפרור את הליכוד מייד אחרי הבחירות, יהיה הנימוק היעיל ביותר של מתנגדי ממשלת-אחדות במערך.

לנו מותר ללכת איתם, בתנאי שהם ידאגו למעמד הבינוני. הח"כ הליברלי שאמר דברים אלה להעולם הזה הוא נץ קיצוני, אבל לדעתו גם מצע המערך מבטיח את "ביטחון ישראל".

אנחנו נתנגד לווייתורים מופלגים בעזרת ניצי המערך, ונזכה לתמיכה בנושא זה גם מספלי הליכוד והתחיה בכנסת. יהיה בסדר!"

אנטימורסוליסטית, תוכל להשיג תלט על ההסתדרות, כשלב ראשון במאבק על שילטון טוטאלי במדינה.

מיבצע כזה איננו אפשרי, לדעתם. בלי ברית כלשהי בין שרון ולוי. שרון ילך על הממשלה, ודויד לוי על מוכלות ההסתדרות. אנשי לוי אחרים גורסים, שמנהיגם שואף לראשותהממשלה, ולא יותר על הסיכוי שייפתח בפניו בכל מחיר. למעשה, הם אינם מבינים, שאין לו שום סיכוי מול שרון.

ח"כ לעם, אברהם הירשון, אמר זאת להעולם הזה בבחירות רבה: "חברי

בראשות פרס, כנתון מובן מאליו. ההתלבטות היחידה היא בנושא הכלכלי.

מכיוון שאין אף משקיף רציני המטיל ספק בכך, שהמערך יהיה הסיעה הגדולה ביותר בכנסת הבאה, כרוך שהנשיא, חיים הרצוג, יטיל על שימעות פרס להרכיב ממשלה. הוויכוח העיקרי במיפלת העבודה הוא בין שוחרי ממשלת אחדות לאומית, שתאפשר הטלת גוירות כלכליות קשות על הציבור, ובין שוחרי ממשלה עם הליברלים.

"סיעת הליכוד ככנסת הבאה תמנה